

Toimittajalta.

„Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto!“ Näin kerrotaan enkelein laulaneen eräänä merkkillisenä jouluyönä, ja ainakin ihmisten kuorot ovat jouluna sitä laulua laulaneet satojen ja satojen vuosien aikana. Mutta jos kysymme, onko kristikuntaan tullut esim. „rauha maan päälle“, täytyy meidän historialliseksi häpeäksemme tunnustaa, että niin ei ole tapahtunut; päinvastoin juuri kristityt kansat ovat alituisesti unohtaneet joululaulunsa, rikkoneet rauhan maan päällä ja keskenään – huomattaamme: keskenään – käyneet mitä julmimpia, mitä itsekkäimpiä, mitä turhanpäiväisimpiä sotia.

Millä tavalla he siis ovat „Jumalaa kunnioittaneet“, missä on ollut heidän „hyvä tahtonsa?“ Ainoastaan paperilla, ainoastaan sanoissa ja huudoissa. Kristityt kansat ovat aina menetelleet juuri niin kuin heidän Mestarinsa ja Vapahtajansa kielsi heitä menettelemästä: „ei tule luokseni se, joka huutaa: Herra, Herra!, vaan se, joka tekee mitä minä olen käskenyt.“ Mutta kristikunta on aina tyytynyt „huutamaan“. Ja sentähden se myös aina on saanut valittaa, että „Jumala on meidät hyljännyt“, sillä Mestari sanoi huutajista: „en tunne teitä“.

Ja kuitenkin tuon enkelilaulun sisältö on päivän selvä, kun sen vain tahtoo ymmärtää. Siinä piilee lupaus. Suuri ihmeellinen lupaus, että maan päällä voisi vallita ikuinen rauha. Mutta se mainitsee samalla ehdon, ehdottoman ehdon, jotta lupaus voisi täytyä.

Lupauksen rinnalla kulkee aina ehto – jollei muuta, niin odotuksen ehto, koska lupaus aina tähtää tulevaisuuteen. Sanoohan isäkin lapselleen: „jouluksi saat . . .“, ja äiti: „jos olet kiltti, niin . . .“

Enkelten laulu jouluyönä ei ainoastaan tarkoittanut sitä rauhaa, joka sinä hetkenä ja jonkun aikaa eteenpäin vallitsisi hyvien ihmisten mielissä, koska syntyi lapsi, jonka koko elämä olisi ylistyslaulua Jumalalle. Enkelten laulu tähtäsi kauemmas tulevaisuuteen. Sillä oli ikuinen sisältö, niinkuin kaikkien totuuksien, jotka „ylhäältä tulevat“. Se oli lupausta ja se oli opetusta.

Kuinka meidän siis on käsitettävä ja tulkittava tuo mieltä ylentävä ja kaunis enkelten laulu?

Näin:

Kun ihmisillä on hyvä tahto, silloin vallitsee maassa rauha, ja kun maan päällä on rauha, silloin ihmisten ja koko luomakunnan elämä on kunnialaulua Jumalalle.

Ei laulu sen mystisempi ole. Itse asiassa siinä ei ole mitään hämärää eikä salaperäistä. Se on selvä, loogillinen ja järkevä. Me ihmiset päinvastoin olemme hämärän lintuja. Me pelkäämme päivän valoa, sillä se toisi ilmi meidän epäpuhtaat ajatuksemme ja meidän pahan tahtomme.

Ja kuitenkin: onhan meissäkin vapahtaja, onhan meissä mystillinen Kristus, onhan meissä hyvä tahto. Miksi emme sen puoleen kääntyisi? Miksi emme siihen alkaisi uskoa? Nyt, tänä jouluna! Sillä „nyt on otollinen aika“.

Miksi emme usko enkelten sanoihin? Kaikki riippuu meidän hyvästä tahdostamme. Meidän hyvä tahtomme yksin saa aikaan rauhaa maan päälle.

Niin, tietysti kaikkien meidän hyvä tahtomme yhdessä. Koko kristikunnan.

Petturia ei saa olla.

Tiedämmehän, että „ajatukset ovat olioita“, näkymättömän maailman todellisuuksia, jotka pyrkivät kiteytymään näkyväiseen maailmaan.

Vihan ja levottomuuden, koston ja kateuden ajatuksia on paljon, paljon näkymättömässä maailmassa. Ei maailman sota niitä kaikkia tyhjentänyt. Ja uusia on luotu, yhä uusia. Mihin joudumme, jos ei niiden valtaa murreta? Uhkaavina ukkospilvinä ne taas lepäävät ihmiskunnan yllä.

Nyt on suuri, kaukainen Itäkin nousemassa vihan, suuttumuksen ja katkeruuden ajatuksiin. Heidän vihansa voi aikaa myöten suuntautua Länteen päin, sillä sielläpäin on heidän mielestään kaiken pahan juuri. Kaiken sen pahan, jota he tahtovat kostaa.

Ja mikä silloin seuraa? Aasian sota Eurooppaa ja Amerikkaa vastaan. Olemme täällä puhuneet „keltaisesta vaarasta“. Idässä puhuvat „valkoisesta vaarasta“.

Itä on enemmän oikeassa. Sillä me olemme vaaralliset maapallon rauhalle, me lännen kristityt kansat, ellemme opi ottamaan vaaria enkelten laulusta.

Joulu on ovella. Kristikunnan suuri rauhan ja rakkauden juhla. Emmekö kerrankin ottaisi juhlaamme vakavasti, ei vain leikin ja miellyttävän tunnelman kannalta? Emmekö kerrankin kristikuntana voisi päättää: nyt heitämme pelon ja vihan, epäilyksen ja epäluottamuksen pahat henget ja nyt alamme ajatella hyvää – hyvää tahtoa, rauhaa, rakkautta.

Maailman rauha – voisimme melkein sanoa: tuhatvuotinen valtakunta – riippuu niin vähästä, – riippuu vain siitä, että me ihmiset syntyisimme hengessä uudestaan.

Kuinka profeettain kohtalo on toivoton niin kauvan kuin ihmisten sydän on kova!

*

Puolen vuosisataa sitten tuli maailman profeetta naisen haahmossa. Hän oli niiden Veljien lähettämä, jotka alituisesti rukoilevat maailman rauhan puolesta ja koettavat herättää ja kasvattaa ihmisissä hyvää tahtoa. Hänen äänensä oli voimakas, hänen kätensä oli taitava. Hän kutsui ihmisiä viisauden lähteille, hän kasvatti heitä rauhan työhön. Mutta lopulta hänen äänensä sortui. Se hukkuu maailman melskeeseen.

Hän oli kuitenkin pannut alulle liikkeen ja hänen toimestaan oli perustettu seura, jonka piti jatkaa hänen työtään. Sen piti olla ihmiskunnan yleisen veljeyden ydin. Sen jäsenten piti tunnustaa toistensa veljeys ja elää veljinä keskenään huolimatta kaikista oleellisista ja kaikista satunnaisista erotuksista, jotka asettavat muureja ihmisten väliin ja etäännyttävät heitä toisistaan.

Mutta kun profeetta oli kuollut, unohtui hänen oppinsa vähitellen, vuosi vuodelta. Kun maailmansota syttyi, oli alkuperäinen valo jo niin himmentynyt, että veljet veljeyden, oikeuden ja yhteishyvän nimessä läksivät rintamalle toisiaan vastaan taistelemaan, kukin „oman isänmaansa“ puolesta.

Siten tuli pilkatuksi H. P. B:n rauhantyö. Pilkatuksi ja pilatuksi.

Enkelten laulu oli taas kaikunut kuuroille korville.

Mutta lankeemuksen jälestä voidaan nousta. Jokainen lankeemus on askel nousuun päin, kun tahto on hyvä.

Teosofinen Seura voi vielä nousta lankeemuksestaan, jos se tahtoo. Jos sen jäsenet yksimielisesti tahtovat.

Monta kertaa on minuakin nuhdeltu siitä, etten jätä Teosofista Seuraa rauhaan, vaan vähän väliä sitä moitin ja arvostelen.

Kyllä jättäisin sen oman onnensa nojaan, ellen sitä rakastaisi. Helppo minun olisi pestä käteni ja sanoa: „olenko minä veljeni vartija?“ Mutta enkö ole minäkin T. S:n jäsen?

Ankaruuteni on hyvän tahtoni todistus. Sen Teosofinen Seura vielä tulee myöntämään. Kyllä päivä koittaa, jolloin uudestaan saamme lyödä veljeskättä. Mutta se päivä on tuskan takana.

Teosofisen Seuran, Tähti- y. m. haaraliikkeineen, täytyy avata silmänsä totuudelle. Sen täytyy myöntää, että kaikki veljeystyö on leikkiä niinkaun kuin emme käy käsiksi asian ytimeen. Sen täytyy myöntää, että ihminen, joka voi tarttua puukkoon tai miekkaan tai kivääriin toista inhimillistä olentoa vastaan, ei ole veli. Sen täytyy myöntää, että sota on kansainvälisen veljeyden kieltämistä. Sen täytyy myöntää, että sanat, puhutut ja kirjoitetut, jotka puolustavat väkivaltaa, sotaa, maailmanrauhan rikkomista, ovat kotoisin suoraan helvetistä, ovat Jumalan pilkkaa ja totuuden häväistystä. Sen täytyy myöntää tämä. Sen täytyy asettua kokonaan ja ehdottomasti maailman rauhan ja sen työn puolesta. Sen täytyy kokonaan keskittyä omaan työhönsä, joka sille alkuaan on annettu ja joka on työtä ihmisten ja kansojen rauhan puolesta.

Mutta emmekö me sitä työtä nyt tee? huudahdamme T. S:n jäsenenä kärsimättömästi.

Ehkä kylläkin. Mutta ennenkuin huonetta rakennamme, täytyy meillä perustus olla luja. Perustukseksi kelpaa ainoastaan totuus.

Meidän on siis tunnustettava totuus. Meidän on tunnustettava erehdyksemme ja lankeemuksemme. Meidän on pyydettävä anteeksi kaikilta niiltä ryhmiltä, jotka meidän sokeutemme ja kovuutemme tähden ovat olleet pakotetut meidät jättämään, pyydettävä, että he taas liittoutuisivat meidän

kanssamme, ja ojennettava heille vilpitön veljeskäsi. Meidän on otettava tämä ensimmäinen askel, sillä me olemme ensimmäisenä rikkoneet. Meidän on otettava tämä askel, sillä meillä on voima, valta ja suuruus. Me olemme jättiläinen kääpiöiden rinnalla. Me olemme sitä nyt vielä, mutta ei kauan.

„Me“ ja „me“! Mikä minä siis olen, että sillä tavalla puhun kuin ääni korkeudesta? En mikään. Olen vain oman sydämemme ääni. Sydämemme ja järkemme ja omantuntomme ääni. Siis todellakin „ääni korkeudesta“.

Joulu evankeliumin ääni ja joulun enkelten ääni.

Kunpa meillä ihmisillä olisi hyvä tahto, silloin syntyisi rauha maahan.

Emme saata odottaa, että kaikilla ihmisillä olisi tämä hyvä tahto. Tai että kaikki äkkiä pääsisivät tietoon siitä, että heidän sydämessään piilee Jumalan pyhä tahto.

Mutta teosofisen liikkeen tehtävänä se oli. Teosofisen liikkeen jäsenenä piti olla niitä ihmisiä, joissa tämä tahto oli herännyt.

„Ihmiskunnan yleisen veljeyden ydin“.

*

Japanissa toimii merkillinen liike ulottaen vaikutuksensa Eurooppaan. Se on kansainvälisen veljeyden ja maailmanrauhan liike ja sen nimenä on *Oomoto*. Tästä kirjoittaa eräs Ruusu-Ristimme jäsen pyynnöstäni seuraavaa:

Oomoton nykyinen johtaja, Onisabro *Degutshi*, on paljon matkustellut, m. m. käynyt Palestiinassakin tutkimassa pyhää maata. Palestiinan-matkallaan hän hämmästyti nähdessään kuinka pintapuolisesti kristityt käsittivät kristinuskonsa – m. m. „lyödessään rahaa Kristuksellaan“.

Oomoto näyttää olevan hyvin lähellä meidän rakasta Ruusu-Ristiämme. *Degutshi* on myös tutkinut Kristuksen „kultaista elämänohjetta“, ja ovat Kristuksen käskytkin yhtenä perusteena hänen uusihenkiliikkeessään.

*Degutshi*lla on päämajansa Kameoka-nimisessä kaupungissa Japanissa. Siellä on temppelel ihana puistossa järven rannalla, puistossa, joka on täynnä mitä ihanimpia kukkia.

Onisabro *Degutshi*'sta kerrotaan, että hänen kasvonsa loistavat lempeyttä; katse on läpituokea, mutta silmät täynnä rakkautta, ja hänen katseensa inspiroi. Loistavan kiiltävissä kasvoissa ei ole yhtään ryppyä, hartioille valuvat hiukset. *Degutshi* kulkee hatuttomin päin. Jumalanpalveluksissa hän käyttää kaunista seremoniapukua. Hän syö kasvisruokaa ja kalaa, juo teetä. Hän piirustaa taitavasti, hän kirjoittaa erinomaisen hyvin mandariinikieltä. Hänen monilla teoksillansa on suuri kirjallinen ja runollinen arvo. Monet uskonnolliset kirjansa on hän kirjoittanut runomittaan, m. m. teoksen *Kristuksen tuleminen Jerusalemiin*. Hän käsittää Kristuksen syvällisesti.

Japanilainen Oomoto-lehti *Kamino-Kuni* kirjoittaa, että *Degutshi* on syntynyt Orion tähdistön merkit selässään, ristinmerkit käsien päällä, soikeat viivat sormissa.

Periaatteensa nojalla ei *Degutshi* hyväksy vastaan taistelemista, vaan kärsivällisesti hän ottaa kantaakseen kaikki hyökkäykset ja kärsii tyynesti vainoa. Hän on monenkertaisen rakkauden ruumiillistuma, ja henkensä mahtavuudella nöyryyttää hän kaikki vihamiehensä, jotka lopullisesti tulevat hänen ystävikseen.

Hän seurustelee mielellään teosofien kanssa. Viime heinäkuussa oli hänen vieraanaan Kameokassa eräs australialainen teosofi. *Degutshi* uskoo, että itä synnyttää pian suuren ihmisen, joka tulee johtamaan maailman kansoja.

Oomoto-liike ajaa rauhan, – nimittäin koko maailman rauhan kysymystä ja maailman yhteistä uskontokysymystä. Tässä tarkoituksessa käyttää se yhtenä keinonaan esperantonkieltä. Eurooppaa varten on Oomotolla keskus Parisissa, jossa julaistaan esperantokielistä lehteä nimellä „Oomoto“. Tämä lehti, ajaessaan edellämaitsemiani suuria kysymyksiä, seuraa tarkasti kaikkia maailman poliittisia virtauksia. Lehden saa tilata osoitteella: Universala Homama Asocio, 24 rue Bonaparte, Paris (6 e). Lehteä julkaisee professori *Koogecu Nishimura*, joka nyt on lähtenyt Japaniin järjestämään muuttoaan kokonaan sieltä pois Eurooppaan, asettuaan vakituisesti asumaan keskukseen Parisissa ja

johtaakseen oomoto-liikettä Euroopassa. Japanissa professori Nishimura viipyy ensi huhtikuuhun saakka eikä Oomoto-lehti ilmesty hänen poissaollessaan. Japanissa hän tapaa mestarinsa Degutshin, joka on 6 vuotta istunut vankeudessa, minne hänet Japanin hallitus sulki rauhanasian ajamisen johdosta v. 1921, vapauttaen vasta helmikuussa tänä vuonna. Tietysti hän on vanhalle suunnalle pelätty ja vaarallinen henkilö, sillä hän taistelee yhteiskunnallista rappeutumista vastaan, johtaen japanilaista uushenkistä liikettä, antaen perustuksen uudelle uskonnolle siellä ja ohjaten kansoja totuuteen. Hän loi uskontojen liiton ja yleismaailmallisen ihmisrakkausliiton (U. H. A. eli Univerſala Homa Asocio).

Oomotolaiset ajavat *European-Aasian yhdysvallat* -ajatusta ja suuria aatteitaan he tahtovat toteuttaa käytännössä.

Mestari Degutshin vankeuden aikana ovat hänen oppilaansa innokkaasti työskennelleet, levittäen uskoansa kaikkiin kansoihin idässä sekä Eurooppaan.

Mestari Onisabro Degutshin vankeudesta vapautumista ovat oomotolaiset suurella ilolla juhlineet. Lehdissään he kirjoittavat hänelle ylistystään. Eräs saksalainen tohtori (Oomoton jäsen) kirjoittaa hänelle: Idän valo, hengen elämän kukka, rakkauden siemenen kylväjä, onnittelen Teitä, sillä Te voitollisesti pääsitte typerimmän ja julmimman hirviön kynsistä, mikä vielä on olemassa maanpäällä. Minä onnittelen ihmiskuntaa, sillä hirviö ei voinut Teitä vaientaa eikä ryöstää Teitä pois, sillä ihmiskunnan on saatava valoa Teidän kauttanne. Te tulette antamaan sille kukkanne. Tietämättömyyden ja ymmärtämättömyyden korkeat muurit aitaavat tien elämän kukkien luokse. Siispa nyt iloitse ihmiskunta! J. n. e.

Oomotolaiset pitivät ahkerasti kokouksia; Tokiossa oli heillä viime kesänä suuri kokous, jossa annettiin valkoisista sellaisia lausuntoja kuin seuraava: Valkeat kansat ovat haavoittaneet muita rotuja sivistyksensä kautta ja senvuoksi rappeutuvat.

Oomotosta löytyy saksankielellä kirjallisuutta.

L. S.

Oomotoliikkeellä on Japanissa y. m. satoja tuhansia kannattajia ja yksin Japanissa kaksitoista jokapäiväistä sanomalehteä. Se on lujassa liitossa eräiden laajoille levinneiden uushenkisten liikkeiden kanssa Kiinassa, Koreassa ja Mongoliassa; samoin se on liitossa persialaisen Bahai-liikkeen ja indialaisen Gandhi-liikkeen kanssa.

*

Vanha legenda kertoo:

Oli jouluyö. Kaukaa tullut kerjäläinen kulki yksin tiellä. Hän nojasi raskaasti sauvaansa, sillä hän oli vanha ja väsynyt. Hän värisi ryysyissään, sillä yö oli kylmä. Hänen oli nälkä, sillä hän ei ollut moneen pitkään tuntiin tavannut ihmisasuntoa.

Mutta tähdet tuikkivat ja lumi narisi. Ja nyt näkyi talo.

Vihdoinkin, ajatteli vanhus, ja hänen katseensa elpyi odotuksesta. Ja talo oli iso, rikas ja komea.

Kerjäläinen kolkutti ovelle. Hienosti puetut palvelijat riensivät aukaisemaan.

– Antakaa vanhukselle yösijaa ja antakaa hänelle syödä, pyysi kaukaa tullut kerjäläinen.

Mutta komeat palvelijat katselivat pitkään hänen ryysyjään.

– Ei täällä ole sijaa kiertolaisille ja pahantekijöille, he närkästyneinä huusivat.

– Kristuksen tähden, kuiski vanha väsynyt kerjäläinen rukoilevasti.

Mutta palvelijat eivät kuulleet hänen kuiskettaan, vaan ajoivat hänet eteisestä ja sulkivat oven.

Niin vanhus taasen oli yksin ulkona kylmässä talviyössä. Huoaten hän jatkoi matkaansa.

Tähdet tuikkivat ja lumi narisi.

Mutta kas tuossa loisti keltainen valo neliruutuisesta akkunasta. Maantien laidassa seisoi mökki, pieni ja matala.

Aroin askelin lähestyi vanhus ja työntäytyi ulko-ovesta porstuaan.

Samassa aukeni tuvan ovi raolleen, lapsen kasvot tirkistivät eteiseen, ja näkivät sauvaansa nojaavan vanhuksen oven raosta lankeavassa valojuovassa.

Heti pienet kasvot kääntyivät tupaan päin ja huusivat:

– Äiti, äiti, porstuassa on niin vanha setä, joka on niin väsyneen näköinen.

Tuvan perältä riensi nainen – toisiakin lapsia näkyi lattialla, – avasi oven selko selälleen ja käski:

– Vieras on hyvä ja käy sisälle lepäämään. Nyt on jouluyö ja köyhänkin majassa on puuroa.

Käykää pöytään istumaan Kristuksen nimessä ja ottakaa osaa pieneen ateriaamme.

Ja suljettuaan oven hän talutti vierasta pöydän luo.

Niin tapahtui, että ryysyinen vaeltaja sai kunniapaikan lesken ja hänen lastensa joulupöydässä. Ja kaikki kilvan palvelivat häntä, pienimmästä isoimpaan.

Takkavalkea loimusi, lamppu paloi ja pakkänen paukahteli tuvan nurkissa.

Mutta vanhus otti leivän, kiitti, mursi ja antoi jokaiselle hänen palansa.

Ja silloin tapahtui ihme.

Ryysyt putosivat vanhuksen päältä, harmaat hiukset hävisivät, rypyt poistuivat kasvoilta ja pöydän päässä istui Jeesus, hyvyydessään, pyhydessään, kunniaansa loistaen.

„Te otitte minut vastaan, ja minä tulin.“

*

Kaikille rakkaille lukijoilleen toivottaa Ruusu-Risti jouluksi suurinta onnea, mitä ihmisen osalle langeta voi.